

femtedel af landets hospitalssektor. Forslaget angår Rigshospitalet, som er statens, Hvidovre Hospital, Bispebjerg Hospital, Frederiksberg Hospital, Sundby Hospital, Kommunehospitalet og Sct. Hans Hospital.

Det Radikale Venstre har noteret sig den meget massive afstandtagen fra forslaget, der er kommet til udtryk i nogle af høringssvarene, og jeg medgiver kritikerne, at der ikke har været tid til en længere debat, før junaftalen var en realitet. Det kunne man måske godt have forventet, når det er et så stort skib, der sættes i søen.

Jeg vil derfor understrege, at oprettelsen af hovedstadssygehusselskabet ikke i sig selv betyder, at ledelseskonstruktionen automatisk vil blive konfirmeret af os i andre sammenhænge. I Det Radikale Venstre forstår vi godt Amtsrådsforeningens bekymringer over forslaget, og det er vores holdning, at gennemførelsen af sygehusselskabet ikke skal have indflydelse på en eventuel beslutning om det samlede sygehusvæsens fremtidige status, noget, man godt kunne forestille sig kunne blive tilfældet.

Men der er jo en grund til, at staten på denne måde træder til og samtidig ønsker en indflydelse, der harmonerer med den økonomiske hjælp, der hermed ydes Københavns og Frederiksberg Kommuner. Jeg træder vist ikke nogen over tærne ved at sige, at især Københavns Kommune gennem mange år har klaget sin nød over for skiftende finansministre. Nu er klagen blevet hørt, der er skubbet statspenge i det stor-københavnske sygehusvæsen, og det indebærer naturligvis, at staten må have indflydelse i sygehusselskabet. Det får man gennem ministerudpegede repræsentanter i selskabets bestyrelse. Det harmonerer godt med, at Rigshospitalet, som er statens, lægges over i sygehusfællesskabet.

Det Radikale Venstre har lagt mærke til Rigsrevisionens høringssvar. Vi vil i det videre arbejde med forslaget lytte til de bemærkninger, der er kommet herfra, og det samme gælder spørgsmålet om medarbejderrepræsentation i selskabsbestyrelsen.

Det Radikale Venstre vil medvirke til et konstruktivt udvalgsarbejde om lovforslaget. Til sidst vil jeg sige, at det ligger i hele talen her, at vi afviser SF's beslutningsforslag om det aktstykke til Finansudvalget, der skal være starten på Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten støtter ikke det foreliggende forslag til oprettelse af Hovedstadens Sygehusfællesskab, og ganske kort kan jeg sige, at vi derfor støtter SF's forslag til folketingsbeslutning, nr. B 16.

Vi mener ikke, at den konstruktion, som man lægger op til, er fremtiden for udviklingen af sygehusområdet. I stedet for skal man gå efter at danne et storamt, et Københavns Amt, hvorunder sygehussektoren naturligvis må ligge, og hvor man får det naturlige samarbejde, ikke kun inden for København og Frederiksberg, men i hele amtet. Den konstruktion, man laver nu, er, som andre har været inde på, udemokratisk. Det er en konstruktion, hvor man har en sammensætning af nogle fra kommunen og nogle fra staten, og hvor den reelle magt og kontrol er forsvundet.

Det er en konstruktion, som vil kunne bruges i andre sammenhænge til at lave privatiseringsmodeller blandt andet for sygehusområdet. Det kan derfor heller ikke undre, at Fremskridtspartiet synes, at det her er noget positivt, som de kan være med til sådan i det hele taget. Vi er imod den slags konstruktioner. Der skal være klare demokratiske linjer for, hvem der har ansvaret for, hvad der besluttes, og hvem der har ansvaret for ventelisterne. Hvem har ansvaret for tingene, hvis de ikke fungerer? Vi skal ikke have lavet sygehusvæsenet om til en sektor, der styres af administratorer fra oven af, og hvor det er sådan, at der er muligheder for at stille folkevalgte til regnskab for deres handlinger.

Derfor kan vi samlet sige, at dette forslag ikke er noget, der kan få vores støtte. Vi mener, man i stedet for skal fremskynde diskussionen omkring udviklingen af et storamt og udviklingen af en opdeling af Københavns Kommune i mindre kommuneenheder. Det er sådan set et mere perspektivrigt program end det, man går i gang med nu, hvor man på grund af nogle problemer forsøger på at komme over den store klump, der hedder, at der skal dannes et fælles amt.

Vi mener ikke, at man ved denne konstruktion sikrer, at man løser de problemer, der er på sygehusområdet. Det er muligt, at man kan få nogle kortvarige forbedringer inden for visse områder. Men det er ikke forbedringer, man ikke allerede ville kunne få ved et samarbejde uden et egentligt selskab, hvis det var sådan, at der var villighed til det imellem sygehusene og imellem kommunerne. Konstruktionen er i virkeligheden, sådan som vi opfatter det, et led i